

Nr 172.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående förlängd giltighetstid av avlöningsreglemente för tjänstemän vid domänverket m. m.; given Stockholms slott den 10 mars 1922.

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över jordbruksärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla de förslag, om vilkas avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

GUSTAF.

Sven Linders.

Utdrag av protokollet över jordbruksärenden, hållet inför Hans Maj:ts Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 10 mars 1922.

Närvarande:

Statsministern och ministern för utrikes ärendena BRANTING, statsråden LINDQVIST, THORSSON, OLSSON, SANDLER, NOTHIN, SVENSSON, HANSSON, ÅKERMAN, LINDERS, SCHLYTER, ÖRNE.

Departementschefen, statsrådet Linders anför.

I proposition den 5 mars 1920, nr 271, angående lönerreglering för domänverkets personal föreslog Kungl. Maj:t riksdagen, bland annat, att godkänna ett vid statsrådsprotokollet över jordbruksärenden för samma dag fogat förslag till avlöningsreglemente för tjänstemän vid domänverket att träda i tillämpning från och med den 1 januari 1921.

I sammanhang med denna proposition behandlade riksdagen en inom första kammaren väckt motion, nr 257, vari föreslogs, att riks-
Bihang till riksdagens protokoll 1922. 1 saml. 146 häft. (Nr 172.)

dagen måtte avslå propositionen och att riksdagen i dess ställe måtte hos Kungl. Maj:t hemställa om skyndsamt utarbetande av och framläggande för riksdagen av förslag till lönereglering för domänverkets personal, förutsättande en omorganisation av domänverkets tjänstebefattningar, ledande framförallt till att den större dugligheten och ekonomiska förmågan vid revirförvaltningen erhöle högre avlöning ävensom att inom verket personalen måtte kunna förflyttas på förvaltningen lämpligaste sätt, samt att riksdagen behagade medgiva, att det förslag till avlöningsreglemente, som inginge i nämnda proposition, nr 271, finge provisoriskt tillämpas under 1921.

Riksdagen anmälde i skrivelse nr 322 den 17 juni 1920, att riksdagen i anledning av Kungl. Maj:ts proposition och sagda motion provisoriskt för 1921 godkänt det av Kungl. Maj:t framlagda förslaget till avlöningsreglemente. I anledning av motionen anhöll riksdagen därjämte hos Kungl. Maj:t om förnyad utredning angående löne- och organisationsförhållanden vid domänverket med beaktande, i den mån så kunde befinnas lämpligt, av i merberörda motion angivna synpunkter samt framläggande för riksdagen av det förslag, vartill utredningen kunde föranleda.

Vid föredragning den 22 juni 1920 av denna riksdagens skrivelse godkände Kungl. Maj:t riksdagens beslut i vad det blivit fattat med avvikelse från vad Kungl. Maj:t föreslagit samt utfärdade det godkända avlöningsreglementet (Svensk författningssamling nr 493) att provisoriskt lända till efterrättelse under 1921.

Den 30 juni 1920 anmälde dåvarande departementschefen för Kungl. Maj:t frågan om anordnande av den utav riksdagen begärda utredningen.

Departementschefen framhöll, att frågan om ändringar i domänverkets organisations- och avlöningsförhållanden under senare år varit föremål för ett flertal utredningar. Härutinnan erinrade departementschefen bland annat om betänkanden 1912 av norrländska skogsvårds-kommittén och 1915 av särskilda sakkunniga angående de allmänna skogarna i södra och mellersta delarna av Sverige samt utredningar angående häradsallmänningar med flera skogar, angående förändrad bokföring för domänverket ävensom angående anordnande av statlig träförädlingsverksamhet. Dessa utredningar hade allenast i vissa hänseenden föranlett beslut.

Sedan departementschefen därefter redogjort för ovannämnda motion ävensom för riksdagens begäran om utredning, förklarade departementschefen, att han för sin del anslöte sig till riksdagens åsikt, att orga-

nisations- och löneförhållandena vid domänverket borde göras till föremål för ytterligare utredning. Därvid borde ernäendet av en så affärs-
mässig organisation, som förhållandena kunde medgiva, vara en huvud-
synpunkt. Vad de närmare riktlinjerna för omarbetningen anginge,
ansåge departementschefen visserligen, lika med riksdagen, att de i
förenämnda motion angivna synpunkterna borde, i den mån så kunde
finnas lämpligt, vinna beaktande. I likhet med riksdagen förbisåge
departementschefen emellertid icke, att svårigheter i vissa fall torde
kunna möta vid förslagens realiserande. Utredningen borde givetvis
icke inskränka sig till att undersöka frågan från de i motionen an-
givna synpunkterna utan göras så omfattande och allsidig som möjligt
samt ske under hänsynstagande till alla omständigheter, som kunde
anses inverka på frågan. Såsom av den utav departementschefen
lämnade redogörelsen framginge, föreläge sedan länge ett betydande
antal utredningar och förslag, vilka berörde detta ämne, och vilka
till stora delar ännu icke blivit föremål för beslut. Ur dessa förslag
kunde säkerligen åtskilligt hämtas, som vore av vikt för frågans be-
dömande. Den nya utredningen borde därför enligt departementschefens
mening taga samtliga dessa oavgjorda förslag under omprövning och
på grundvalen av hela det föreliggande materialet och de ytterligare
undersökningar, som kunde finnas erforderliga, sammanföra och fram-
lägga ett slutligt utarbetat förslag beträffande domänverkets organisations-
och avlöningsförhållanden jämte därtill hörande författningsbestämmelser.
I erforderlig mån borde därvid samarbete åstadkommas med kyrkofonds-
kommittén och med förberörda sakkunniga för utredning angående an-
ordnande av statlig träförädlingsverksamhet. I samband med blivande
avlöningsförslag borde även förslag till pensionsreglering framläggas.

I anslutning till vad sålunda anförts anhöll departementschefen
om bemyndigande att för utredningen tillkalla sakkunniga. Denna hem-
ställan blev av Kungl. Maj:t bifallen, varefter sakkunniga omedelbart
utsågos. Utredningsarbetets igångsättande blev emellertid försenat genom
åtskilliga avsägelser av utsedda sakkunniga.

Sedan det visat sig, att den av riksdagen begärda utredningen
rörande domänverkets omorganisation, i avvaktan på vilken riksdagen
provisoriskt för 1921 godkänt ifrågavarande avlöningsreglemente, icke
honne slutföras till sådan tid, att ärendet kunde föreläggas 1921 års
riksdag, begärdes i proposition nr 172 den 25 februari 1921 förlängd
giltighetstid under 1922 för samma reglemente med vissa ändringar
däri. De föreslagna ändringarna angingo uteslutande de kvinnliga biträdes-
befattningarna, vilka därigenom skulle under provisoriet vinna samma

ställning och avlöningsförmåner, som efter den för statsdepartement och vissa centrala ämbetsverk 1921 beslutade löneregleringen skulle komma motsvarande befattningar vid sistnämnda verk till del.

Framställningen, som icke föranledde någon riksdagens erinran, bifölls jämlikt skrivelse den 12 maj 1921, nr 207, varefter Kungl. Maj:t den 3 juni samma år utfärdade kungörelse (nr 286) i överensstämmelse med vad sålunda beslutats.

Förenämnda den 30 juni 1920 tillkallade sakkunniga hava den 24 november 1921 *avlämnat betänkande, betecknat I och innefattande utredning och förslag beträffande definitiv lönereglering, provisoriska pensionsbestämmelser och vissa organisatoriska spörsmål vid domänverket*. Hela organisationsfrågan har sålunda icke slutbehandlats utan allenast de delar, som mera direkt berördes av i förenämnda motion antydda önskemål. Skälen härför angiva de sakkunniga sålunda.

Domänverkets framtida organisation berördes i väsentlig grad även av andra utredningar och förslag än de av departementschefen till de sakkunnigas beaktande angivna. Så finge erinras om de förslag, som innehölles i de av skogslagstiftningskommittén den 9 december 1918 avlämnade betänkandena och däröver av olika myndigheter avgivna yttranden, ävensom om de utredningar och förslag, som den 29 oktober 1921 framlagts av de sakkunniga, vilka jämlikt Kungl. Maj:ts beslut den 15 december 1914 tillkallats för utredning beträffande ändringar i gällande bestämmelser angående utarrendering av kronans jordbruksdomäner. Därjämte vore att nämna de utredningar, som förhades av den jämlikt Kungl. Maj:ts beslut den 30 juni 1917 tillkallade kolonisationskommittén.

De sakkunniga vore av den uppfattningen, att ett definitivt förslag till framtida organisation av domänverket icke lämpligen kunde utarbetas, förrän vissa i omförmälda utredningar framlagda förslag varit föremål för slutlig prövning av Kungl. Maj:t och riksdag. I främsta rummet åsyftade de sakkunniga härvid skogslagstiftningsfrågorna och spörsmålet om de ecklesiastiska skogarnas ställning i förvaltningshänseende. De sätt, varpå dessa frågor löstes, komme att verka bestämmande å domänverkets åliggande för framtiden med avseende å de allmänna och enskilda skogarna och att samtidigt antingen i viss mån inskränka eller ock i betydande grad utvidga domänverkets verksamhetsområde. Det vore fullt antagligt, att en längre tid komme att förgå, innan dessa för domänverket viktiga frågor blivit avgjorda.

Givetvis kunde det synas önskvärt, att domänverkets organisations- och avlöningsförhållanden i sin helhet bleve behandlade i ett sammanhang. Så kunde dock icke ske, enligt de sakkunnigas uppfattning, med hänsyn till förenämnda oavgjorda frågor och angelägenheten av att domänverkets avlöningsfråga snarast möjligt måtte bliva bragt till avgörande i likhet med vad redan skett beträffande flertalet av statens övriga verk.

Någon verklig olägenhet av att lönefrågan i viss mån lösrycktes från organisationsfrågan syntes icke föreligga. Man kunde nämligen utgå från att, huru den slutliga organisationen än gestaltade sig, dock nu befintliga kategorier av ordinarie

tjänstemän alltjämt komme att bibehållas med i huvudsak enahanda åligganden och befogenheter som nu. Även om en framtida organisation kunde komma att medföra viss förändring i personalens tjänstgöring eller möjligen indragning eller tillskapande av befattningar, torde en sådan omständighet dock icke kunna anses inverka på lönefrågan i stort sett och därigenom förhindra dess avgörande vid en tidigare tidpunkt än den slutliga organisationens.

I betänkandet hemställa de sakkunniga, att Kungl. Maj:t måtte föreslå 1922 års riksdag att

dels besluta, att inom domänstyrelsen må från och med den 1 januari 1923 förordnas, för högst sex år i sänder, en överdirektör såsom chef för en avdelning för försäljnings- och inköpsärenden;

dels besluta om uppförande å ordinarie stat av vissa befattningar å extra stat samt om uppflyttning av vissa befattningar i högre lönegrad;

dels godkänna av de sakkunniga uppgjort förslag till avlöningsreglemente att träda i kraft från och med den 1 januari 1923 och innehållande förutom av nyssnämnda förslag föranledda även vissa andra mindre avvikelser från nu gällande provisoriska reglemente;

dels godkänna av de sakkunniga uppgjort förslag till pensionsbestämmelser för befattningshavare vid domänverket;

dels besluta, att pensionsbeloppen för under åren 1921 och 1922 pensionsberättigade befattningshavare vid domänverket må bestämmas i anslutning till gällande provisoriska avlöningsreglemente för domänverket och kommunikationsverkens pensionslag; samt

dels bemyndiga Kungl. Maj:t att, uppå anmälan av domänstyrelsen, ställa nödiga medel till styrelsens förfogande för skäligt bestridande av de kostnader, som uppstå för jägmästare och därmed jämförlig förvaltande befattningshavare för värdskap gentemot spekulanter å skogsprodukter eller andra personer, som i statens intresse besöka reviren, ävensom besökande i studiesyfte från utrikes ort.

Domänstyrelsen anför i häröver avgivet, den 22 februari 1922 inkommet utlåtande, bland annat, följande.

För bedömande av frågan, huruvida nuvarande befattningar vid domänverket, ävensom de, som av de sakkunniga ytterligare föresloges, jämväl för framtiden kunde vara erforderliga, hade styrelsen ansett sig böra överväga de skilda förslag till organisation, som i de olika utredningarna framlagts. Det torde nämligen icke vara ändamålsenligt att genom en definitiv löne reglering för domänverket bestämma löner till tjänstemän i skilda ställningar och med arbetsuppgifter av olika slag, innan det klargjorts, huruvida i huvudsak samma slags tjänstemän kunde vara erforderliga även framdeles, sedan den omorganisation av verket, som från ett flertal håll an-

setts behöfvig, blivit genomförd. En dylik prövning vore i nu förevarande sammanhang av behovet påkallad, på det att klarhet måtte vinnas om, huruvida en definitiv lönereglering nu kunde ske, utan att frågan om organisationen föregrepes. Styrelsen kunde på anförda skäl ej heller finna hinder möta att redan nu taga ställning till organisationsspörsmålet. Då det därtill vore av vikt, att organisations-spörsmålet, som en lång följd av år varit föremål för utredning, äntligen bragtes till avgörande, hade styrelsen funnit sig böra framlägga huvudgrunderna för den organisation, styrelsen ansett böra genomföras.

Dessa grunder beröra såväl den centrala ledningen av domänverket som ock den lokala förvaltningen av skogar och jordbruksdomäner ävensom befattningen med andra än statens skogar.

Styrelsen hemställer, att Kungl. Maj:t täcktes *dels* hos riksdagen föreslå, att den för domänverket ifrågasatta omorganisationen skall ske i huvudsaklig överensstämmelse med de riktlinjer, styrelsen föreslagit, *dels ock* därefter vidtagna åtgärder att förslag till sådan omorganisation och till därav följande erforderliga författningsändringar må bli upp-gjorda och underställda Kungl. Maj:ts prövning och beslut, i förekommande delar efter riksdagens hörande. Styrelsen föreslår vidare, att det provisoriska avlöningsreglementet måtte med vissa ändringar göras definitivt från och med den 1 januari 1923. Ändringarna avse bland annat, att försäljningschefen icke skulle få överdirektörs ställning. I fråga om pensionsbestämmelser att gälla från och med samma dag instämmer styrelsen i huvudsak med de sakkunniga samt tillstyrker dessas förslag om pensionstillägg för under åren 1921 och 1922 pensionsberättigade befattningshavare vid domänverket samt om representationskostnader.

Statskontoret har i utlåtande den 31 januari 1922 i huvudsak biträtt de sakkunnigas förslag.

Föreningen Sveriges ordinarie jägmästare samt *de extra jägmästarnas förbund* hava i en den 28 februari 1922 inkommen skrift hemställt, att Kungl. Maj:t måtte föreslå årets riksdag

att antaga en definitiv lönereglering för domänverket;

att denna lönereglering måtte bringas i överensstämmelse med den för kommunikationsverken gällande, varvid jämväl tjänstemännen i domänverket placerades i lönegrupper enbart efter dyrtort samt med särskilda tillägg för ödslighet och kallort och ersättning för kvalitativ svårsköthet genom revirens indelning i 3 klasser på av förbunden föreslaget sätt;

att, om denna förbundens hemställan ej kunde av Kungl. Maj:t godkännas, förslaget till löne-reglering måtte i huvudsak grundas på de

sakkunnigas förslag med de ändringar likväl, förbunden föreslagit; samt slutligen

att pensionsbeloppen för under åren 1921 och 1922 pensionsberättigade befattningshavare vid domänverket måtte bestämmas i enlighet med vad de sakkunniga föreslagit i detta avseende.

Angående *pensionsförhållandena* vid domänverket hava de sakkunniga lämnat följande redogörelse:

»I fråga om pensionering av generaldirektör och överdirektör i domänstyrelsen, vilka tillsättas genom förordnande på viss tid, gälla för närvarande särskilda, i avlöningsvillkoren för styrelsen jämlikt kungörelsen den 20 juni 1918 (nr 589) meddelade pensionsbestämmelser, nämligen:

att generaldirektör, vilken minst 12 år innehaft generaldirektörsförordnande, skall vara berättigad att av domänfondens avkastning i pension uppbära 6,000 kronor;

att, om generaldirektör, innan han uppnått 12 tjänsteår, antingen på grund av sjukdom finnes till nöjaktig vidare tjänstgöring oförmögen eller ock utan egen begäran nödgas avgå från sin befattning, utan att på grund av tjänstefel hava förverkat densamma, skall han vara berättigad att likaledes av domänfondens avkastning i pension uppbära 5,000 kronor, då avgången sker före eller vid 6 tjänsteår, samt 5,500 kronor, då avgången sker efter 6 men före 12 tjänsteår;

att såsom pensionsavgift skall avdragas ett belopp av 360 kronor årligen å det för generaldirektören bestämda arvodet eller den honom, intill dess han uppnått 67 år, tillkommande pension; samt

att vad sålunda blivit särskilt stadgat beträffande generaldirektör, skall gälla jämväl i avseende å överdirektör.

För övriga ordinarie tjänstemän vid domänverket tillämpas lagen den 11 oktober 1907 angående civila tjänst innehavares rätt till pension med de ändringar i vissa delar av nämnda lag, varom särskilda författningar utfärdats.

I skrivelse den 2 mars 1920 avgav lönekommittén förslag till bestämmelser angående pension för ordinarie tjänstemän vid domänverket ävensom till därav påkallade ändringar av vissa paragrafer i den civila pensionslagen. Dessa förslag inneburo, att från och med den 1 januari 1921 skulle tillämpas, beträffande generaldirektören och överdirektören i domänstyrelsen, pensionsbestämmelser av liknande innehåll, som de lönekommittén tidigare föreslagit för ordinarie tjänstemän vid kommunikationsverken och, beträffande övriga tjänstemän vid domänverket, bestämmelserna i den civila pensionslagen med vissa av lönekommittén angivna modifieringar och ändringar.

Domänstyrelsen och statskontoret avgåvo respektive den 8 och 15 april 1920 utlåtanden i ämnet, av vilka i huvudsak framgår, att dessa ämbetsverk funno, att pensioneringen för domänverkets personal borde ordnas på samma sätt som för kommunikationsverken, för vilka sist nämnda verk Kungl. Maj:t den 12 mars 1920 avlätit proposition, nr 313, med förslag angående rätt till tjänstepension.

Efter berörda utlåtandens avgivande framlade Kungl. Maj:t *proposition, nr 422, den 30 april 1920* med förslag till lag angående rätt till tjänstepension för ordinarie tjänstemän vid domänverket. Detta förslag innebar, att kommunikationsverkens pensionslag allenast med vissa mindre jämkningar och tillägg skulle tillämpas även i fråga om domänverket. Jämlikt propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över jordbruksärenden för den 30 april 1920 uttalade vederbörande departementschef, bland annat, att det pensioneringssystem, som av Kungl. Maj:t i här ovan nämnda proposition, nr 313, föreslagits beträffande kommunikationsverken, obestridligen syntes vara i åtskilliga betydelsefulla hänseenden bättre anordnat och för personalen fördelaktigare än den civila pensionslagens och att det då för departementschefen framstode såsom högeligen önskvärt, att detta bättre pensioneringssystem måtte komma i tillämpning även beträffande domänverkets personal.

I skrivelse *den 10 juni 1920, nr 354*, i anledning av förenämnda proposition nr 422, anförde *riksdagen*, bland annat, följande. Såsom framginge av annan riksdagens skrivelse hade riksdagen i ärende angående lönerreglering för domänverkets personal fattat beslut i överensstämmelse med ett inom riksdagen framställt yrkande om provisoriskt antagande av Kungl. Maj:ts förslag oförändrat, ävensom i samma skrivelse hos Kungl. Maj:t anhållit om förnyad utredning angående löne- och organisationsförhållandena vid domänverket.

Spörsmålet om en ny lönerreglering för domänverkets personal syntes sålunda komma att bli föremål för förnyad prövning. Vid sådant förhållande syntes riksdagen även frågan om nya pensionsbestämmelser för ifrågavarande personal böra anstå, intill dess en ny lönerreglering kunde bli definitivt antagen. Riksdagen ansåge sig därför icke för närvarande böra bifalla Kungl. Maj:ts föreliggande proposition.

1920 års riksdag avslog alltså förslaget om ändring av bestämmelserna rörande pension för domänverkets tjänstemän i samband med provisoriskt införande av ny lönerreglering.

Jämlikt beslut vid samma års riksdag utfärdades den 4 juni 1920 (nr 254) lag angående rätt till tjänstepension för ordinarie tjänstemän vid postverket, telegrafverket, statens järnvägar och statens vattenfallsverk.

I sitt betänkande *den 3 november 1920*, innefattande utredning och förslag beträffande ny definitiv lönerreglering för befattningshavare vid statsdepartement och centrala ämbetsverk, uttalade *1902 års lönerregleringskommitté* vid behandling av pensionsförhållandena (s. 116 ff.), att med hänsyn till de i det av kommittén föreslagna avlöningsreglementet innefattade förändringar, icke allenast i fråga om avlöningens uppdelning i lön och tjänstgöringspengar, utan även i andra avseenden måste de nya avlöningsbestämmelserna i varje fall föranleda en revision av nu gällande pensionsföreskrifter. Det syntes dock kunna sättas i fråga, huruvida man därvid borde inskränka sig till allenast en revision av den civila pensionslagen, sedan numera för kommunikationsverken en helt ny pensionslag blivit utfärdad den 4 juni 1920, vilken lag även i principiella hänseenden avveke från den civila pensionslagen. Det hade nämligen syntts kommittén önskvärt, att även i pensionsavseende likartade bestämmelser bleve gällande för så stora delar av statsförvaltningen som

möjligt. Härför skulle emellertid erfordras utarbetande av en ny pensionslag, avsedd att ersätta den nuvarande civila pensionslagen.

Såsom kommittén redan förut antytt, syntes det dock icke låta sig göra att redan i förevarande sammanhang åstadkomma en mera definitiv lösning av pensionsfrågan för de verks vidkommande, om vilka nu vore fråga, utan syntes den civila pensionslagens bestämmelser ännu någon tid böra i huvudsak bibehållas, om ock med ändringar i vissa avseenden.

Kommittén hade därvid tänkt sig, att i och för det provisoriska ordnandet av pensionsförhållandena vid de verk, å vilka det nya avlöningsreglementet skulle äga tillämpning, skulle utfärdas gemensamma provisoriska pensionsbestämmelser, avsedda att i vissa hänseenden träda i stället för en del stadganden i den civila pensionslagen, vilken sålunda i övrigt fortfarande skulle vara gällande.

Under återopande av vad kommittén sålunda och i övrigt uttalat, framlade kommittén förslag till provisoriska pensionsbestämmelser för de ifrågavarande verken ävensom förslag till ändrad lydelse av vissa paragrafer i lagen angående civila tjänst innehavares rätt till pension.

Den 11 mars 1921 framlade Kungl. Maj:ts propositioner med förslag dels, nr 276, till kungörelse med bestämmelser för vissa tjänstemän vid statsdepartement och andra till den civila statsförvaltningen hörande verk i fråga om rätt till pension m. m.; dels ock, nr 277, till lag om vissa ändringar i lagen den 11 oktober 1907 angående civila tjänst innehavares rätt till pension.

Jämlikt propositionen nr 276 bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden den 11 mars 1921 uttalade vederbörande statsråd, att han, lika med löne regleringskommittén, hölle för önskvärt, att även i pensionshänseende likartade bestämmelser bleve gällande för så stora delar av statsförvaltningen som möjligt. Härför skulle emellertid erfordras utarbetande av en ny pensionslag, avsedd att ersätta den nuvarande civila pensionslagen. Kommittén hade (s. 47 i dess betänkande) betonat önskvärdheten av att helt nya bestämmelser snarast utarbetades för att om möjligt underställas 1922 års riksdags prövning. Departementschefen anslöte sig till denna kommitténs uppfattning och ämnade med det snaraste igångsätta förarbeten i berörda hänseende.

Det torde under dessa omständigheter vara nödvändigt, yttrade departementschefen, att, intill dess pensionsförhållandena bleve definitivt ordnade, i och för tillämpning i förekommande fall hava tillgång till vissa provisoriska pensionsbestämmelser.

De av Kungl. Maj:ts i propositionerna nr 276 och 277 framlagda förslagen överensstämde i huvudsak med de av löne regleringskommittén i ämnet avgivna förslagen. Efter riksdagens godkännande utfärdades den 29 juni 1921 dels (nr 455) lag om vissa ändringar i lagen den 11 oktober 1907 angående civila tjänst innehavares rätt till pension; dels ock (nr 456) kungörelse med bestämmelser för vissa tjänstemän vid statsdepartement och andra till den civila statsförvaltningen hörande verk i fråga om rätt till pension.»

De sakkunniga anföra för egen del angående domänverkets pensionsförhållanden följande:

Bihang till riksdagens protokoll 1922. 1 saml. 146 häft. (Nr 172.)

»Av vad här ovan anförts framgår, att Kungl. Maj:t vid behandling av frågan om pensionsbestämmelser för domänverkets tjänstemän vid 1920 års riksdag var av den uppfattningen, att kommunikationsverkens pensionslag borde, med vissa smärre jämkningar och tillägg, göras tillämplig även beträffande domänverket. Såsom vederbörande departementschef uttalade, hade det givetvis icke varit omöjligt att redan från början inarbeta domänverkets pensionsregler i nyssnämnda lag, som då skulle gällt såväl kommunikationsverken som domänverket, men då särskild proposition redan avlåtits angående kommunikationsverkens pensionering, kunde dylik samarbetsning icke då ifrågasättas.

Vidare giver det ovan anförda vid handen, att Kungl. Maj:t vid 1921 års riksdag vid behandling av frågan om pensionsbestämmelser för befattningshavare vid statsdepartement och centrala ämbetsverk hyste den åsikten, att, beträffande dessa befattningshavare, den civila pensionslagens bestämmelser ännu någon tid borde, i huvudsak om ock med vissa ändringar, — provisoriskt — bibehållas.

Ehuruval det givetvis är i hög grad önskvärt, att nya bestämmelser angående tjänstepension för ordinarie tjänstemän vid domänverket snarast möjligt måtte, såsom skett för ordinarie tjänstemän vid de övriga affärsdrivande verken (kommunikationsverken) bliva definitivt utfärdade, anse de sakkunniga sig likväl icke för det närvarande därom böra framlägga förslag. De sakkunniga anse nämligen, att den utredning rörande en helt ny pensionslag, avsedd att ersätta den nuvarande civila pensionslagen och att bliva gällande för så stora delar av statsförvaltningen som möjligt, för vilken 1902 års lönerogleringskommitté uttalat sig, bör avvaktas och att sålunda tills vidare endast nya bestämmelser om rätt till tjänstepension för domänverkets tjänstemän *provisoriskt* böra utfärdas såsom skett för befattningshavare vid statsdepartement och centrala ämbetsverk. De sakkunniga utgå härvid från, att jämväl tjänstemännen vid kommunikationsverken komma att bliva underkastade bestämmelserna i den nya pensionslag, som efter berörda utredning kan komma att bliva utfärdad.

Vid anordnande av en författning, avsedd att tills vidare reglera domänverkets pensionering, äro olika sätt möjliga.

En sådan författning kan, såsom skett för statsdepartement och centrala ämbetsverk, inrymma pensionsbestämmelser, avsedda att i vissa hänseenden träda i stället för en del stadganden i den civila pensionslagen, vilken sålunda i övrigt fortfarande skulle vara gällande. Den kan ock, såsom föreslagits i propositionen nr 422 år 1920, utarbetas efter förebild av de övriga affärsdrivande verkens pensionslag med de mindre jämkningar och tillägg, som för domänverkets vidkommande kunna finnas erforderliga.

Enär sist nämnda proposition innehåller ett av Kungl. Maj:t utarbetat förslag till författning av ifrågavarande art, vilket, med vissa ändringar föranledda av utav de sakkunniga i det föregående avgivna förslag, synes provisoriskt kunna tillämpas, anse de sakkunniga sig sakna anledning att icke förorda det senare alternativet vid utfärdande av författning i ämnet.

Beträffande tidpunkten för de nya pensionsbestämmelsernas provisoriska ikraftträdande anse de sakkunniga sig böra föreslå den 1 januari 1923 eller samma tid, från vilken det nya avlöningsreglementet och vissa organisatoriska förändringar föreslagits skola gälla, och detta av det skäl, att pensionsbestämmelserna, sådana de

här nedan komma att föreslås, ansluta sig till nämnda reglemente och förordningar.

De sakkunniga hava emellertid ej kunnat undgå att beakta, att de domänverkets tjänstemän, som avgått eller avgå med pension under åren 1921 och 1922, härigenom komma i en synnerligen ogynnsam och näppeligen befogad undantagsställning vid jämförelse med motsvarande tjänstemän vid kommunikationsverken och, vad år 1922 beträffar, jämväl statsdepartement och centrala ämbetsverk.

De sakkunniga få därför hemställa, att åtgärder måtte vidtagas för att pensionsbeloppen för under åren 1921 och 1922 pensionsberättigade tjänstemän vid domänverket må bestämmas i anslutning till det nu gällande provisoriska avlöningsreglementet och kommunikationsverkens pensionslag.»

Det av de sakkunniga avgivna förslaget till kungörelse med bestämmelser för ordinarie befattningshavare vid domänverket i fråga om rätt till pension överensstämmer med det, som framlagts i proposition nr 422 år 1920, utom i vissa fall, där ändring påkallats av de sakkunnigas förslag till avlöningsreglemente.

1921 års pensionskommitté har — efter anmodan att avgiva yttrande i pensionsfrågan under förutsättning av det provisoriska avlöningsreglementets ytterligare förlängning — anfört följande i utlåtande den 8 mars 1922:

»1921 års pensionskommitté får framhålla såsom synnerligen önskvärt, att, om giltighetstiden för det provisoriska avlöningsreglementet för personalen vid domänverket ytterligare förlänges att gälla till den 1 juli 1923, pensionsförhållandena för nämnda personal nu må provisoriskt ordnas, så att pensionsunderlag och pensionsavgifter ansluta sig till avlöningsreglementet. I sådant avseende vill det synas kommittén som om, då ifrågavarande personal nu är beträffande rätt till pension underkastad bestämmelserna i den civila pensionslagen, anledning skulle föreligga att för denna personal meddela provisoriska pensionsbestämmelser av ungefär enahanda innebörd som de, vilka beträffande de likaledes under den civila pensionslagen hörande befattningshavarna vid statsdepartement och vissa andra verk, tillhörande den civila statsförvaltningen, meddelats i kungörelsen den 29 juni 1921 (nr 456). Då nu gällande avlöningsreglemente för domänverkets personal tillämpats från och med ingången av år 1921, skulle det givetvis hava varit lämpligt, att de sålunda ifrågasatta förändrade pensionsbestämmelserna blivit gällande från samma tidpunkt. En sådan anordning skulle visserligen utan vidare innebära lösning av frågan om förhöjd pension åt dem, som avgått efter 1921 års ingång med pension beräknad efter därförut gällande avlöning, men skulle å andra sidan medföra, att ytterligare pensionsavgifter nu skulle för den därefter förflutna tiden få på en gång erläggas av domänverkets hela ordinarie personal. På grund härav och då en sådan retroaktiv tillämpning av de nya bestämmelserna förefaller betänkelig även med hänsyn till personalens därav påverkade ställning såsom delägare i civilstatens änke- och pupillkassa, synes det kommittén, som om dessa bestämmelser böra träda i kraft först från och med den 1 juli 1922. Liksom de i förenämnda kungörelse meddelade motsvarande bestämmelserna för befattningshavare vid statsdepartement

och vissa andra verk äro avsedda att gälla, intill dess att nya definitiva pensionsbestämmelser kunna bliva godkända, varom det ankommer på denna kommitté enligt dess uppdrag att framlägga förslag, så torde jämväl de för domänverkets personal nu ifrågasatta bestämmelserna med eventuellt erforderliga jämkningar kunna i avvaktan på definitiv pensionsreglering gälla även sedan en definitiv lönereglering kommit i tillämpning, därest icke dessförinnan nya definitiva pensioneringsgrunder hunnit bliva godkända.

Då någon retroaktiv tillämpning av de ifrågasatta nya bestämmelserna såsom ovan framhållits icke synes kunna förordas, återstår det att tillse, huru de, som, efter att hava kommit i åtnjutande av den nya avlöningen enligt gällande avlöningsreglemente, avgått med pension, beräknad efter förut gällande avlöning, må kunna erhålla någon pensionsförhöjning. I detta avseende vill det synas kommittén billigt, att från och med den tidpunkt, då de nya pensionsbestämmelserna träda i kraft, förhöjning av pensionen bör beredas en var av dessa pensionärer med sådant belopp, att sammanlagda pensionen motsvarar vad som skulle hava tillkommit honom i pension, därest densamma beräknats efter det i de nya bestämmelserna angivna pensionsunderlaget för den tjänst, från vilken avgång skett. Härvid skulle det visserligen kunna ifrågasättas, att vid utbetalning av förhöjningen göra avdrag för skillnaden mellan vad vederbörande erlagt i pensionsavgift för tiden efter 1921 års ingång intill avgången och vad han i sådant avseende skulle hava för samma tid betalt, om de nya pensionsbestämmelserna då varit gällande; men då dessa pensionärers i tjänst kvarstående kamrater i verket först från och med den 1 juli 1922 få vidkännas de högre avgifterna samt skillnaden i avgifterna i allt fall är jämförelsevis obetydlig, har kommittén ansett sig icke böra påyrka något sådant avdrag.

Om pensionsförhållandena på nu föreslaget sätt ordnas för dem, som avgått med pension efter ingången av år 1921, böra de förhöjda pensionerna i likhet med de pensioner, som komma att beviljas med tillämpning av de nya pensionsbestämmelserna, i fråga om rätt till dyrtidstillägg och till de pensionstillägg, som kommittén föreslagit för särskilt låga pensioner, betraktas såsom s. k. nyreglerade pensioner. Då det emellertid numera lärer vara för sent att därom få bestämmelser införda i de förslag, som beträffande sådana tillägg, som nyss nämnts, framläggas för nu församlade riksdag, torde i förevarande sammanhang böra stadgas, att för nu ifrågavarande pensioner skall i avseende å rätt till dyrtidstillägg och pensionstillägg gälla vad som i berörda hänseende må vara bestämt eller kan komma att bestämmas beträffande pensioner, som utgå enligt föreskrifterna i förenämnda kungörelse den 29 juni 1921 (nr 456). Härigenom skulle innehavare av nu ifrågavarande pensioner bliva uteslutna från åtnjutande av det för särskilt låga pensioner föreslagna pensionstillägget och skulle beträffande dyrtidstillägget bliva underkastade de strängare bestämmelser, som föreslagits att bliva gällande för s. k. nyreglerade pensioner.»

Departements-
chefen.

De utredningar, vilkas resultat hava betydelse för avgörande av spörsmålet om domänverkets organisation, äro de, som avse dels vården av enskildas skogar, städers skogar och häradsallmänningar m. m., dels förvaltningen av de ecklesiastika skogarna, dels utarrenderingen av präster-

skapets lönebeställningen och kronans jordbruksdomäner, i samband varmed står kronolägenhetskommissionens utredning, dels ock i viss mån kolonisationen å kronomark. Av dessa äro utredningarna angående enskilda och städers skogar samt häradsallmänningar föremål för överarbetning inom jordbruksdepartementet för framläggande av förslag till nästa riksdag. De så kallade domänarrendesakkunnigas betänkande är utremitterat till olika myndigheter för avgivande av yttrande före den 15 juni i år. Över kronolägenhetskommissionens betänkande lära samtliga myndigheter, vilkas yttrande begärts, hava därmed inkommit inom närmaste tiden. Kolonisationskommitténs betänkande är att vänta i vår. Kyrkofondskommittéens arbete har, enligt vad jag inhämtat, fortskridit så långt, att även om det slutliga betänkandet icke kan vara att vänta förrän i början av nästa år, kommittén dock under sommaren eller hösten i år kommer att taga ställning till frågan om de ecklesiastiska skogarnas förvaltning. Däremot anser sig kommittén näppeligen medhinna att redan i år behandla spörsmålet om beställningens förvaltning. Huruvida sakkunniga för avgivande av förslag till ny arrendeförordning för ecklesiastiska lönebeställningen, till vilka jämväl hänvisats riksdagens skrivelse den 4 maj 1920 angående ecklesiastisk jords styckning och upplåtande för nybildning av mindre jordbruk, hinna att under innevarande år slutföra sitt uppdrag, torde ännu vara ovisst.

Av denna redogörelse framgår, att, särskilt om de ännu icke avslutade utredningarnas arbete påskyndas, det kan bliva möjligt för Kungl. Maj:t att redan i år få sig förelagda resultaten av de utredningar, som inverka på frågan om domänverkets organisation. Vid sådant förhållande synas mig icke tillräckliga skäl föreligga för att redan nu besluta om definitiv lönerogering för domänverket vare sig enligt de sakkunnigas förslag eller på sätt domänstyrelsen föreslagit under fastställande av grunder för blivande organisation, helst dessa grunder icke hunnit allsidigt överbägas. Visserligen är det en angelägenhet av största vikt, att avlöningsförhållandena för befattningshavare vid domänverket definitivt ordnas, men då ett förslag i frågan till nästa års riksdag med hänsyn till nya budgetåret kan avse definitiva bestämmelsers ikraftträdande från den 1 juli samma år och uppskovet således inskränker sig till allenast ett halvt år, kan jag icke finna denna angelägenhet i och för sig böra föranleda till beslut i frågan i år.

I detta sammanhang vill jag erinra, att för vinnande av närmare överensstämmelse mellan avlöningsreglementena för kommunikationsverken, å ena, samt för statsdepartementen och vissa andra verk, tillhörande den civila statsförvaltningen, å andra sidan, Kungl. Maj:t förut

denna dag beslutat proposition till riksdagen angående ändringar i kommunikationsverkens avlöningsreglemente. En av dessa ändringar avser införande av en lägre löneklass för kvinnliga biträden, vilket redan föregående år ägt rum i avseende å domänverket. Övriga ändringar avse, bland annat, vissa bestämmelser i 6, 10, 11, 12, 17 och 23 §§ i kommunikationsverkens avlöningsreglemente, vilka bestämmelser återfinnas med samma lydelse i respektive 6, 10, 11, 12, 16 och 22 §§ av domänverkets provisoriska avlöningsreglemente. Ändringarna i kommunikationsverkens avlöningsreglemente föreslås att träda i kraft den 1 juli i år.

Samma skäl, som anförts för dessa ändringar, föreligga jämväl för motsvarande ändringar i domänverkets provisoriska avlöningsreglemente. De sakkunniga hava ock iakttagit desamma i sitt förslag till definitivt avlöningsreglemente. Då ändringarna synas mig vara av beskaffenhet att kunna och böra vidtagas utan avvaktan å definitivt avlöningsreglemente, har jag låtit utarbета ett förslag till kungörelse om ändrad lydelse av vissa delar av avlöningsreglementet den 22 juni 1920 (nr 493) för tjänstemän vid domänverket att träda i kraft från och med den 1 juli 1922, och får jag angående motivering för de särskilda ändringarna hänvisa till nyssnämnda proposition.

En av de mest framträdande olägenheterna med det provisoriska avlöningsreglementet är, att de befattningshavare, som under den tid, detsamma gällt, avgått med pension, fått denna bestämd efter de före 1921 gällande avlöningsvillkor och således tillerkänts pension, som är väsentligt lägre än den motsvarande befattningshavare vid nyreglerade verk erhåller. Verkställd beräkning har visat, att skillnaden för en jägmästare överstiger 1,100 kronor för år och för kronojägare kan belöpa sig till mera än 500 kronor för år. Rättvisa och billighet synas mig kräva, att pensionsförhållandena ordnas utan avvaktan å den definitiva löneregleringen, och får jag, under instämmande i 1921 års pensionskommittés yttrande, tillstyrka vad kommittén i sådant syfte föreslagit.

Bland de organisatoriska spörsmål, som de sakkunniga behandlat, är den redan 1912 av norrländska skogsvårdskommittén föreslagna åtgärden att inom domänstyrelsen inrätta en särskild byrå för försäljningsärenden. Jag delar de sakkunnigas och domänstyrelsens gemensamma uppfattning, att en centralisation av domänfondens försäljningsväsen är högst önskvärd. Denna fråga torde visserligen kunna avgöras utan avvaktan å definitiv lönereglering, men lämpligast synes mig vara att jämväl därmed får anstå. Skulle det yppa sig tillfälle att redan i år finna en person, som lämpar sig för uppdraget att handhava domän-

verkets försäljningar, torde, om så skulle befinnas önskvärt och riksdagen däremot icke har något att invända, Kungl. Maj:t kunna, med stöd av bestämmelserna om anställande av extra ordinarie personal, för viss tid förordna dylik person att biträda styrelsen. Förordnandet skulle naturligtvis givas under sådan form, att det icke berättigade till fortsatt förordnande och icke på något sätt bleve bindande för det slutliga avgörandet av frågan om inrättande av en försäljningsbyrå. En dylik anordning skulle bereda tillfälle att pröva lämpligheten av särskild försäljningsbyrå, innan frågan därom företages till avgörande.

Av de sakkunniga och domänstyrelsen i övrigt framförda förslag synes mig icke vara av beskaffenhet att nu föranleda framställning till riksdagen.

Riksdagens beslut 1920 ifråga om domänverkets avlöningsförhållanden förutsätter, att det då provisoriskt godkända avlöningsreglementet skall gälla, intill dess slutgiltigt förslag blir antaget. Då det provisoriska avlöningsreglementets giltighet är begränsat till utgången av innevarande år, lärer, därest Kungl. Maj:t i enlighet med vad jag tillstyrker, ej till denna riksdag framlägger förslag om definitiv lönereglering, av riksdagen böra utverkas medgivande till att reglementet må förlängas att gälla även under första halvåret 1923.

Sedan departementschefen härefter uppläst dels förenämnda förslag till kungörelse om ändrad lydelse i vissa delar av avlöningsreglementet den 22 juni 1920 (nr 493) för tjänstemän vid domänverket (Bilaga A)

dels ock ett i enlighet med 1921 års pensionskommittés, av departementschefen biträdda yttrande utarbetat förslag till kungörelse med bestämmelser för ordinarie tjänstemän vid domänverket ifråga om rätt till pension (Bilaga B),

hemställer departementschefen, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen att

1) antaga samma förslag till kungörelser;
2) medgiva, att Kungl. Maj:t må utfärda de övergångsbestämmelser, som i anledning av förstnämnda kungörelse (Bilaga A) kunna befinnas erforderliga;

3) medgiva, att det av 1920 års riksdag provisoriskt godkända avlöningsreglementet för domänverket må, med de ändringar däri, som dels 1921 års riksdag godkänt, dels ock departementschefen nu föreslagit, äga provisorisk tillämpning jämväl för tiden 1 januari—30 juni 1923;

4) medgiva, att den, som efter att hava kommit i åtnjutande av avlöning enligt gällande avlöningsreglemente för tjänstemän vid domänverket, avgått eller avgår med pension, beräknad efter förut gällande avlöning, må från och med den 1 juli 1922 erhålla pensionsförhöjning av domäufondens avkastning till belopp, som motsvarar skillnaden mellan hans pension och vad han i sådant avseende skulle hava bekommit, om pensionen avpassats efter det pensionsunderlag, som för hans tjänst fastställts enligt bestämmelserna i det såsom bilaga B till detta protokoll fogade kungörelseförslaget; samt

5) besluta, att beträffande de pensioner, som beviljas enligt bestämmelserna i sistnämnda kungörelseförslag eller som förhöjas enligt det under 4) föreslagna medgivandet, skall i fråga om rätt till dyrtidstillägg och till pensionstillägg gälla vad som må vara bestämt eller kan komma att bestämmas rörande pensioner, som utgå enligt föreskrifterna i kungörelsen den 29 juni 1921 (nr 456) med bestämmelser för vissa tjänstemän vid statsdepartement och andra till den civila statsförvaltningen hörande verk i fråga om rätt till pension.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställen behagar Hans Maj:t Konungen förordna, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Julius Söderhjelm.

*Bilaga A.***Förslag**

**till kungörelse om ändrad lydelse av vissa delar av avlöningsreglementet
den 22 juni 1920 för tjänstemän vid domänverket.**

Härigenom förordnas, att nedan intagna delar av avlöningsreglementet den 22 juni 1920 för tjänstemän vid domänverket skola erhålla följande ändrade lydelse:

6 §.

2. Har sådan tjänsteman erhållit annan ledighet och särskild vikarie för honom förordnats, beror på prövning av Kungl. Maj:t, i vad mån avlöningen må för den tid tillgodonjutas.

3. I fråga om ersättning till vikarie i de i 1 och 2 mom. nämnda fall ävensom till den, som förordnats att uppehålla ledig tjänst, varom nu sägs, bestämmer Kungl. Maj:t.

10 §.

3. Uppflyttning till — — — — — tilländagått.

I övrigt — — — — — löneklass:

a) att han — — — — — tjänstgöring;

b) att uppskov med uppflyttningen icke prövats böra äga rum med hänsyn till mindre väl vitsordad tjänstgöring under den tid tjänstemannen tillhört den lägre löneklassen; dock att härvid viss i tjänsten begången förseelse, för vilken tjänstemannen särskilt bestraffats, icke i och för sig må räknas honom till last, utan hänsyn därtill tagas, endast då förseelsen kan sägas karaktärisera arten av tjänstgöringen i dess helhet; samt

c) att tjänstemannen — — — — — tjänsten.

Beslut om uppskov av anledning, som i punkten b) sägs, må icke fattas utan att tjänstemannen lämnats tillfälle att förklara sig, och skall sådant beslut avse viss tid, minst ett halvt och högst tre år. Vid uppskovstidens utgång skall uppflyttning ske, om ej tjänstgöringen under nämnda tid givit anledning till förnyat uppskov därmed.

11 §.

Om den, som från icke-ordinarie befattning vinner befordran till ordinarie tjänst, innehar sådan anställning i statens tjänst, som i avseende å tjänstgöringens art och omfattning finnes svara mot, vara jämförbar med eller högre än den ifrågavarande ordinarie tjänsten, må för bestämmandet av hans begynnelselön i denna tjänst och sedermera för hans uppflyttning till högre löneklass tillgodoräknas honom den tid utöver tre år, under vilken han efter fyllda 18 år i en följd innehaft dylik anställning.

Vid sådant — — — — — kalenderkvartal.

12 §.

1. Därest — — — — — närmast högre löneklass.

Ordinarie tjänsteman, som före tillträddandet av högre tjänst åtnjöt lön enligt löneklass, som är närmast lägre än den, till vilken han på grund av nyssnämnda föreskrift eller stadgandet i 10 § 1 mom. bör vid befordran hänföras, äger att, för omedelbar eller framtida uppflyttning till högre löneklass i den nya tjänsten, räkna sig till godo den tid intill tre år, varunder han tillhört eller beräknats hava tillhört berörda lägre löneklass.

Vad sålunda stadgats skall äga motsvarande tillämpning beträffande tjänsteman, som vid befordran till tjänst vid verket innehade ordinarie befattning vid annat verk, för vilket lönereglering genomförts efter samma grunder, som tillämpats i detta reglemente.

Vid ordinarie tjänstemans befordran till tjänst inom högre lönegrad må, i den mån så prövas skäligt, för bestämmandet av hans begynnelselön i den nya tjänsten och sedermera för hans uppflyttning till högre löneklass kunna tillgodoräknas honom den tid utöver tre år, under vilken han såsom ordinarie tjänsteman inom de närmaste nio åren före befordringen på förordnande eller å extra stat uppehållit befattning, som i avseende å tjänstgöringens art och omfattning finnes svara mot, vara jämförbar med eller högre än den befattning, han vid befordringen till-

träder. Härvid må dock icke tillgodoräknas förordnande eller annan tjänstgöring av kortare varaktighet än sex månader i ett sammanhang.

För det ändamål, som i föregående stycke avses, och under iakttagande i tillämpliga delar av där stadgade grunder må Kungl. Maj:t, efter prövning i varje särskilt fall, kunna tillgodoräkna tjänsteman jämväl tid, varunder denne eljest i statens tjänst utfört arbete, som i avseende å art och omfattning finnes svara mot, vara jämförbart med eller av högre värde än det, han har att i den erhållna tjänsten utföra.

16 §.

1. Därest tjänsteman av behörigen styrkt sjukdom, i andra fall än uti 2 mom. avses, hindras att tjänstgöra, äger han åtnjuta oavkortad lön under högst så lång tid av ett och samma kalenderår, att ledigheten för sjukdom tillika med semester icke överstiger 45 dagar, men skall, så framt ej Kungl. Maj:t för särskilt fall finner skäl annorlunda medgiva, för tid därutöver å lönen vidkännas ett *tjänstledighetsavdrag* till belopp, för dag räknat, som framgår av nedanstående tabell:

A. För manliga tjänstemän.

B. För kvinnliga tjänstemän.

— — — (se kung. den 3 juni 1921, nr 286) — — — — —

2) Har tjänsteman — — — — — skall han:

a) om — — — — —, samt

b) om — — — (se kung. den 3 juni 1921, nr 286) — — — sagts.

3. Har tjänsteman förbjudits att tjänstgöra till förekommande av smittofara, må han under tiden åtnjuta oavkortad lön, dock högst under sex månader, men skall tjänstemannen för tid därutöver av sin lön avstå ett belopp, motsvarande det i 1 mom. angivna tjänstledighetsavdrag, så framt ej Kungl. Maj:t, eller vad angår manlig tjänsteman, tillhörande någon av 1—4 lönegraderna, eller kvinnlig tjänsteman, domänstyrelsen finner skäl medgiva, att sådant avdrag icke skall äga rum eller skall ske med lägre belopp än nyss sagts.

22 §.

1. Därest åt tjänsteman såsom bostad anvisas lägenhet, som disponeras av statsverket, skall han vara skyldig att bebo densamma samt iakttaga de närmare föreskrifter, som, utöver vad här nedan stadgas, kunna varda meddelade rörande lägenhetens begagnande.

— — — — —

Denna kungörelse träder i kraft den 1 juli 1922.

—————

*Bilaga B.***Förslag****till kungörelse med bestämmelser för ordinarie tjänstemän vid domänverket
i fråga om rätt till pension.**

1 §.

För en var ordinarie tjänsteman vid domänverket, vilken tillsättes genom förordnande på viss tid eller genom konstitutorial och å vilken efter ingången av 1921 gällande avlöningsreglemente äger tillämpning, skola i fråga om rätt till pension samt skyldighet att avgå från tjänsten tillvidare och intill dess annorledes varder förordnat gälla de i denna kungörelse meddelade bestämmelser.

2 §.

1. Har tjänsteman, vilken enligt avlöningsreglementet för tjänstemän vid domänverket tillsatts genom förordnande på viss tid, under minst tolv år innehaft befattningen eller har han, oavsett tjänstetidens längd, på grund av olycksfall i tjänsten blivit oförmögen till nöjaktig vidare tjänstgöring, är han berättigad att vid avgång från tjänsten av domänfondens avkastning åtnjuta pension till belopp av 9,000 kronor för generaldirektör och 8,000 kronor för överdirektör och souschef.

Därest sådan tjänsteman, innan han uppnått tolv års tjänstetid i befattningen, avgår från tjänsten antingen på grund av att förordnandet upphör utan att efterföljas av förnyat förordnande eller på grund därav att han till följd av sjukdom, som ej föranletts av olycksfall i tjänsten, befunnits oförmögen till nöjaktig vidare tjänstgöring, så ock därest tjänstemannen eljest före berörda tid utan egen begäran nödgas avgå från sin befattning, äger han, likaledes av domänfondens avkastning, uppbära pension till belopp av 8,000 kronor för generaldirektör och 7,000 kronor för överdirektör och souschef. Innehade tjänstemannen vid tillträddandet av sitt förordnande sådan tjänst, som tillsättes genom fullmakt eller konstitutorial, skall han emellertid i varje fall erhålla minst det pensionsbelopp, som skolat tillkomma honom, om han intill tiden för avgången ur tjänst kvarstått i sin förra befattning.

Pension må dock ej åtnjutas av den, som blivit avsatt från tjänsten, eller den, som vid avgång från tjänsten icke är svensk medborgare.

2. Såsom pensionsavgifter skola för år räknat ett belopp av 540 kronor för generaldirektör och ett belopp av 480 kronor för överdirektör och souschef avdragas å det för tjänstemannen bestämda arvodet eller den honom, intill dess han uppnått sextiosju år, tillkommande pension. Avgår tjänstemannen under sådana förhållanden, att han icke är berättigad till pension, eller avlider tjänstemannen före uppnådda sextiosju levnadsår, skall emellertid pensionsavgift icke avdragas för längre tid än till och med den dag, avgången eller dödsfallet ägt rum.

3. Befinnes tjänsteman, om vilken nu är fråga, före utgången av den tid, erhållet förordnande gäller, vara till följd av olycksfall i tjänsten eller av sjukdom oförmögen till nöjaktig vidare tjänstgöring eller har Konungen av annan anledning förklarad förordnandet skola upphöra, skall tjänstemannen vara skyldig avgå från befattningen; och skall i sammanhang med beslut om förordnandets upphörande frågan om hans rätt till pension avgöras.

3 §.

För ordinarie tjänstemän vid domänverket, vilka tillsatts genom konstitutorial, skall i fråga om rätt till pension och skyldighet att avgå från tjänsten gälla vad i lagen angående civila tjänst innehavares rätt till pension stadgas, dock med iakttagande av följande särskilda föreskrifter:

a) För bestämmande av pensions belopp skola för ifrågavarande tjänstemän gälla nedan angivna särskilda pensionsunderlag:

För manliga tjänstemän:

1:a lönegraden	1,644 kronor	7:e lönegraden	5,076 kronor
2:a »	1,824 »	8:e »	5,400 »
3:e »	2,040 »	9:e »	5,724 »
4:e »	2,436 »	10:e »	6,360 »
5:e »	3,924 »	11:e »	6,684 »
6:e »	4,200 »	12:e »	6,996 »

För kvinnliga tjänstemän:

1:a lönegraden	1,200 kronor	4:e lönegraden	1,800 kronor
2:a »	1,440 »	5:e »	2,136 »
3:e »	1,704 »		

b) Därest vid beräkning av pensionsbelopp enligt grunderna i ovanberörda pensionslag beloppet icke är i helt krontal jämnt delbart med tolv, skall detsamma avrundas till närmast högre sålunda delbara tal.

c) För tjänsteman, om vilken nu är fråga, skall pensionsavgiften utgå med nedan angivna belopp, för år räknat:

För manliga tjänstemän:

1:a lönegraden	48 kronor	7:e lönegraden	279 kronor
2:a »	57 »	8:e »	303 »
3:e »	69 »	9:e »	330 »
4:e »	90 »	10:e »	378 »
5:e »	192 »	11:e »	399 »
6:e »	213 »	12:e »	420 »

För kvinnliga tjänstemän:

1:a lönegraden	63 kronor	4:e lönegraden	102 kronor
2:a »	78 »	5:e »	123 »
3:e »	93 »		

d) Pensionen utgår från och med dagen näst efter den, då avgång från tjänsten äger rum, till och med den månad, under vilken pensions-tagaren avlider eller pensionsrätten eljest upphör.

e) Tjänstår beräknas för tid, under vilken tjänsteman efter fyllda aderton år i statens tjänst innehaft ordinarie eller icke ordinarie be-fattning eller annan anställning, som prövas vara därmed jämförlig, eller ock bestritt förordnande å sådan tjänst. Vid sådan tjänstårsberäk-ning skall avdrag göras för tid omfattande minst femton dagar i följd, under vilken ledighet från tjänsten ägt rum, dock icke för tid, varunder tjänsteman utan att tjänstgöra å sin befattning ägt uppbära oavkortad avlöning eller eljest åtnjutit ledighet på grund av sjukdom, olycksfall i tjänsten eller offentligt uppdrag eller för fullgörande av honom åliggande militär tjänstgöring eller för resa, som med vederbörligt tillstånd före-tagits till egen utbildning.

f) Därest vid tillämpning av de i 4 § av ovanberörda pensionslag angivna grunder hänsyn skall tagas jämväl till pensionsunderlag för tjänst, som innehafts före den tidpunkt, då dessa bestämmelser trätt i tillämpning, skall därvid så anses, som hade för nämnda tjänst gällt det pensionsunderlag, vilket enligt a) här ovan är bestämt för samma eller närmast motsvarande befattning.

g) Därest tjänsteman, å vilken denna kungörelse äger tillämpning, skulle vid avgång från tjänsten hava enligt de för honom, vid kungörelsens ikraftträdande, gällande pensionsbestämmelser kommit i åtnjutande av högre pensionsbelopp än med tillämpning av stadgandena i förevarande kungörelse, skall pensionen utgå med nämnda högre belopp.

4 §.

Den tjänsteman jämlikt avlöningsreglementet åliggande skyldighet att underkasta sig de ändrade bestämmelser, som kunna vara utfärdade i fråga om pension, skall jämväl innefatta skyldighet att underkasta sig sådana ändringar i pensionsrätten, som kunna vara fastställda i sammanhang med det statsunderstödda pensionsväsendets centralisering.

Denna kungörelse träder i kraft den 1 juli 1922.
